

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **M. D.**, bytem P., S., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 25. 1. 2013, č. j. MV-143314-3/VS-2012,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra (dále též jen „žalovaný“) ze dne 25. 1. 2013, č. j. MV-143314-3/VS-2012 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2012, č. j. VS-1691/53/2-2012 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a to z toho důvodu, že nesplnil podmínku ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky (dále jen „zákon o státním občanství“), neboť se dopustil porušení povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, když včas a řádně nehradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění (a zároveň nebyly shledány důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí nesplnění této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství).

Žalobce v *prvním žalobním bodě* na úvod uvedl, že na území ČR žije více než 15 let, z toho téměř 10 let v režimu trvalého pobytu, 10 let žije v manželském svazku s občankou ČR, z něhož se narodily dvě děti, rovněž občané ČR. Za tuto dobu, vyjma nehrazení zdravotního pojištění (v roce 2004 a 2011) ve stanovených termínech v řádu několika tisíc

korun (které řádně doplatil včetně penále ve výši pouhých 481,- Kč), neporušil žádné právní předpisy na území ČR. Naopak plně respektuje platné právní předpisy a je integrován do majoritní společnosti, jeho příbuzní jsou občané ČR, nehrozí reálné riziko v pokračování jakéhokoli závažnějšího porušování platných právních předpisů, dosavadní téměř 15 měsíční lhůta, po kterou žalobce řádně platí závazky ze zákonného zdravotního pojištění, pak dostatečně garantuje, vzhledem ke komplexní situaci a jednání žalobce za dobu jeho pobytu na území ČR, jeho právně-konformní chování.

Žalobce k tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“), konkrétně rozsudky ze dne 18. 12. 2008, sp. zn. 5 As 47/2008, ze dne 31. 6. 2008, sp. zn. 2 As 55/2007, ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. 2 As 31/2005, ze dne 13. 3. 2008, sp. zn. 5 As 51/2007, ze dne 20. 8. 2009, sp. zn. 5 As 39/2009, z níž je podle něj zřejmé, že správní orgán rozhodující o státním občanství je povinen respektovat např. zásadu proporcionality (dle níž je nutné především hodnotit smysl a účel podmínky ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení) či legitimního očekávání, když ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství předpokládá určitou intenzitu/závažnost porušení zvláštního právního předpisu, přičemž i další podstatné okolnosti protiprávního jednání žadatele musí být takové, aby bylo skutečně naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele.

Žalobce se neúmyslně dopustil porušení povinností na úseku zdravotního pojištění, ale tato pochybení lze vzhledem k délce pobytu na území, délce trvalého pobytu, absence dalšího porušení právních předpisů za dobu pobytu, prokazatelně dokončenou integraci žalobce do majoritní společnosti i nadstandardnímu rodinnému zázemí (všichni členové nukleární rodiny žalobce jsou od narození občané ČR), i z hlediska závažnosti pochybení (opožděné platby ve výši několika tisícikorun a penále ve výši 480,- Kč, obratem uhrazeno) za marginální v kontextu celkového posouzení kauzy žalobce. Uzavřel, že neexistuje žádné reálné riziko pokračování v porušování povinností z jeho strany tak, jak o něm hovoří judikatura NSS, která je z hlediska interpretace zákona o státním občanství závazná pro interpretaci a aplikaci prováděnou správním orgánem.

Ve *druhém žalobním bodě* žalobce nesouhlasil ani s názorem správního orgánu I. stupně implicitně potvrzeného žalovaným, podle něhož je i za předpokladu, že osoby žádající o udělení státního občanství splní všechny zákonné podmínky, věcí správního uvážení, zda žádosti o udělení státního občanství ČR bude vyhověno či nikoli. Žalobce tuto argumentaci shledal rozpornou s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky sp. zn. 2 As 55/2007, 2 As 31/2005), z níž plyne, že správní orgány nesmí volně rozšiřovat podmínky udělení občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona (§ 7 odst. 1 zákona o státním občanství), protože v takovém případě by se jednalo o libovůli. Udělení státního občanství je tedy výrazem svrchované státní suverenity, nikoli však „milosti“ rozhodujícího státního orgánu, podmínky pro udělení občanství proto může stanovit pouze zákonodárce, nikoli správní orgán aplikující daný právní předpis.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný v plném rozsahu odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadeného rozhodnutí a setrval na právních názorech v nich uvedených s tím, že žalobce správní žalobou neuplatnil oproti rozkladu žádné nové, právně významné skutečnosti a námitky. Žalovaný (ani správní orgán I. stupně) v předmětných rozhodnutích namítanou judikaturu NSS neobcházel, ani s ní nebyl v rozporu; pohyboval se v mezích zákona o státním občanství, podmínky pro udělení státního

občanství hodnotil komplexně a bez náznaku jejich rozšiřování oproti právní úpravě; správní uvážení v dané věci je v rámci namítané judikatury; při hodnocení plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění bylo zohledněno neplnění povinností spočívající v nedoplatecích na pojistném i bezprostředně před podáním žádosti o udělení státního občanství. V tomto kontextu žalovaný shledal námitku na porušení zásady proporcionality jako irelevantní.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Důkazy nebyly navrhovány, soud o nich proto nerozhodoval.

Soud dle § 75 s.ř.s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, když při svém rozhodování vycházel ze spisového materiálu, který si k posouzení důvodnosti žaloby vyžádal od žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 7 odst. 1 zákona o státním občanství v rozhodném znění lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbude dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka a
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Podle § 11 odst. 4 téhož zákona může ministerstvo dále v případech hodných zvláštního zřetele prominout i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) a e).

Soud o věci uvážil takto:

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobce splnil podmínku pro přiznání státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a zda žalovaný splnění či nesplnění této podmínky řádně zhodnotil s ohledem zejména na princip proporcionality.

K tomu z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce podáním z 3. 4. 2012 doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 25. 6. 2012 včetně příloh požádal o udělení státního občanství ČR s tím, že se narodil v Gruzii, kde stále žije jeho matka a bratr s manželkou a třemi dětmi, po vypuknutí občanské války v Gruzii odešel pracovat do Ruska, po rozpadu Sovětského svazu mu bylo uděleno ruské občanství, v České republice žije od roku 1998, trvalý pobyt zde má povolen od roku 2003, je plně integrován, má manželku a dvě děti (všichni občané ČR), naposledy byl zaměstnán jako tlumočnick.

Z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění VZP ČR (za období 1. 1. 2004-5. 10. 2012) ze dne 8. 10. 2012 plyne, že žalobci bylo za rok 2004 vyměřeno penále za dlužné pojistné ve výši 83,50 Kč, za rok 2011 ve výši 480,52 Kč, byl v prodlení se zaplacením

pojistného vyměřeného za období 01-03/2004, 07, 09/2010, 12/2010, 01-07/2011, 07-08/2012; žalobce dlužné částky pojistného hradil v opožděných větších platbách (např. 20. 4. 2011 částkou 3.192,- Kč, dne 24. 1. 2012 částkou 4.320,- Kč dne 11. 9. 2012 částkou 2.160,- Kč, 24. 1. 2012 částkou 680,- Kč – úhrada penále). Z potvrzení VZP ČR z 8. 10. 2012 plyne, že žalobce neměl k tomuto datu žádný splatný nedoplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění. Z vyjádření žalobce ke vniku nedoplatku u VZP z 8. 10. 2012 je zřejmé, že požádal o prominutí splnění podmínky uvedené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství s tím, že k nedoplatkům pojistného (po dobu necelých čtyř měsíců v roce 2011) došlo pouhým opomenutím manželky žalobce, která měla uvedené platby na starosti, okamžitě po zjištění nedoplatků žalobce vše uhradil.

Z potvrzení finančního úřadu pro Prahu 3 z 16. 4. 2012, Pražské správy sociálního zabezpečení z 27. 4. 2012, přípisů Městské části Praha 3 z 4. 5. 2012 (odbor občansko správní) a 14. 5. 2012 (odbor matriční), sdělení Krajského ředitelství policie Hl. m. Prahy z 13. 6. 2012 a výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob z 26. 6. 2012 plyne, že žalobce vždy k danému datu neměl daňové nedoplatky ani závazky týkající se pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti; v uplynulých 5 letech nebyl přestupkově řešen; prokázal znalost z českého jazyka; dodržoval pobytový režim, nebylo zjištěno, že by se dopustil porušení zákona o pobytu cizinců a nemá žádný záznam v rejstříku trestů.

Žádosti žalobce o udělení státního občanství ČR nebylo vyhověno rozhodnutím správního orgánu I. stupně (z 30. 10. 2012, č.j.: VS-1691/53/2-2012) s odůvodněním, že nesplnil podmínku stanovenou v ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť z vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění je patrné, že žalobce nehradil zálohy pojistného řádně a včas, příp. v některých obdobích úhrady neprováděl vůbec, proto měl např. nedoplatky na pojistném ke dni 8. 3. 2004 ve výši 2.647,- Kč, kde dni 8. 4. 2011 ve výši 2.160,- Kč ke dni 8. 1. 2012 ve výši 4.320,- Kč, ke dni 10. 9. 2012 ve výši 2.160,- Kč, za rok 2011 mu bylo vyměřeno penále ve výši 480,52 Kč. Správní orgán I. stupně zároveň žalobci neprominul nesplnění této podmínky dle § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, když zohlednil, že žalobce na území ČR žil téměř 14 let, měl tedy více než přiměřenou příležitost adekvátně se seznámit s rozsahem a obsahem svých práv a povinností vůči ČR a tyto povinnosti beze zbytku plnit, v daném případě se přitom nejednalo o porušení jednorázové, ale opakované, v plnění povinností přitom žalobci nebránily žádné objektivní ani subjektivní důvody (omluvy uvedené žalobcem byly vyhodnoceny jako ve věci nerelevantní).

V rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z 14. 11. 2012 odůvodněným podáním ze 7. 12. 2012 žalobce argumentoval přepjatým formalizmem správního orgánu I. stupně, který měl zcela necitlivě posoudit „závažnost“ žadatelova pochybení v minulosti v souvislosti s plněním povinností placení záloh na veřejném zdravotním pojištění, zejména s ohledem na délku žalobcova pobytu na území ČR, jeho rodinné vazby, trestní bezúhonnost atd. a dále vyslovil pochybnosti o nestrannosti a nezáujatosti správního orgánu I. stupně.

Rozklad byl zamítnut napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný nejprve provedl rozbor čl. 12 odst. 1 Ústavy zákona o státním občanství (dle něhož může, ale nikoli musí být uděleno státní občanství) a Evropské úmluvy o státním občanství (č. 76/2004 Sb. m. s.) v tom smyslu, že ani osobě, která o státní občanství ČR požádá a splní stanovené podmínky, nemusí být vyhověno, neboť na udělení občanství není právní nárok (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, č. j. IV. ÚS 586/99). Konstatoval, že na prominutí splnění některé z podmínek pro udělení občanství nemá žalobce automaticky nárok, neboť se jedná o výjimku z běžného postupu, přičemž při jejím uplatnění žalovaný (i správní orgán I. stupně) vycházejí ze skutečností každého jednotlivého případu (viz rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005-51). Žalovaný se plně ztotožnil s důvody zamítnutí žádosti uvedené v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zcela na ně odkázal. Dále specifikoval, jaké nedoplatky na

zdravotním pojištění žalobce ke konkrétním datům (v roce 2004, 2011 a 2012) měl, a uvedl, že vzhledem k vyměření penále za rok 2011 žalobce musel vědět, že dané povinnosti porušuje, penále přitom uhradil dne 24. 1. 2012, tj. cca tři a půl měsíce před podáním žádosti. Odůvodnění žalobce ohledně neplnění těchto povinností žalovaný shledal nedostatečným a irelevantním, když žalobce především odkázal na splnění ostatních zákonných podmínek. K námitkám přepjatého formalismu a libovůle žalovaný uvedl, že je nelze zcela objektivně vypořádat, neboť nebyly nijak odůvodněny, judikaturu, na niž žalobce odkázal, žalovaný nezpochybnil. Žalovaný rovněž vyzdvihl, že splnění zákonných podmínek je třeba zkoumat v širším časovém kontextu, tj. od doby povolení pobytu a nikoli pouze k době podání žádosti, a ve vazbách v rámci komplexní integrace žadatele do české společnosti. V daném případě se na straně žalobce jednalo o opakované, zejména v posledních letech před podáním žádosti, prokázané porušování zákonných povinností, vzhledem k dlouhodobému trvalému pobytu žalobce na území ČR by měl přitom žalobce mít tyto povinnosti natolik osvojené, aby je řádně plnil, což se nestalo. Žalobce proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí nesplnění zákonných podmínek (§ 11 odst. 4 zákona o státním občanství), ale naopak se přiklonil k tomu, aby byl žalobci poskytnut určitý čas, aby se s danými povinnostmi dostatečně seznámil, osvojil si je. Žalovaný uzavřel, že z rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, a proto rozklad zamítl.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce pro udělení státního občanství splnil podmínky ust. § 7 odst. 1 písm. a)-d) zákona o státním občanství. Žalobce rovněž nespороval porušení povinností na poli veřejného zdravotního pojištění, jak jsou specifikovány výše (neplacení řádně a včas záloh na veřejné zdravotní pojištění, vyměření penále). Žalobce však *v prvním žalobním bodě* namítal, že tato porušení jeho právních povinností nedosáhla takové intenzity a rozsahu, aby při provedení testu proporcionality (jak vyplývá z judikatury, na niž žalobce odkázal) a s ohledem na legitimní očekávání žalobce odůvodnila závěr o nesplnění podmínky ust. § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Soud na tuto námitku žalobce nemohl vejít. Ve správním řízení bylo nade vší pochybnost prokázáno (vyúčtováním pojistného VZP z 8. 10. 2012), že žalobce nehradil stanovené zálohy pojistného v řádné výši a termínech (když dlužil částky v řádech tisíců Kč), a to nikoli výjimečně, avšak opakovaně v průběhu zejména let 2011 a 2012, tedy v letech bezprostředně předcházejících podání žádosti o udělení státního občanství, ačkoli je s ohledem na vyměření dlužného penále, jakož i vyjádření žalobce v dané věci (včetně jeho omluvy neplnění daných povinností z 8. 10. 2012) zřejmé, že si této povinnosti byl vědom a v jejím plnění mu nebránily žádné objektivní skutečnosti (např. nemoc, přechodná těžká sociální situace atp.). Z daného výpisu pojistného VZP dále vyplývá, že žalobce vzniklé dluhy sice dodatečně uhradil, ale vždy až po jejich vzniku jednorázovými většími částkami (dne 20. 4. 2011, 24. 1. 2012, 11. 9. 2012), přičemž poslední platbu dlužného pojistného, resp. penále učinil až dne 24. 1. 2012, tedy v úzké časové souvislosti s žádostí o udělení státního občanství ze dne 3. 4. 2012. Soud přitom přisvědčuje žalovanému, že plnění veškerých povinností, jak je předpokládáno zákonem o státním občanství, je třeba sledovat a hodnotit komplexně za delší časové období (nelze tedy pouze zohlednit faktický stav ke dni podání žádosti), neboť pouze tak lze dostatečným způsobem posoudit skutečný (dlouhodobý) vztah žadatele o udělení státního občanství k ČR a jejímu právnímu řádu. Soud proto nedospěl k závěru, že by správní orgány obou stupňů pochybily, pokud v daném konkrétním případě porušování povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění zhodnotily za celé období roku 2011 a 2012, a to z hlediska proporcionality nikoli jako každé jednotlivé porušení povinností, avšak v jejich souhrnu, jako porušování opakované, tedy dlouhodobé a závažné. K tomu soud opětovně poukazuje na shora zmíněné vyúčtování VZP z něhož je patrné, že

žalobce nehradil zálohy pojistného řádně a včas, příp. v některých obdobích úhrady neprováděl vůbec, proto měl např. nedoplatky na pojistném ke dni 8. 3. 2004 ve výši 2.647,- Kč, kde dni 8. 4. 2011 ve výši 2.160,- Kč ke dni 8. 1. 2012 ve výši 4.320,- Kč, ke dni 10. 9. 2012 ve výši 2.160,- Kč, za rok 2011 mu bylo vyměřeno penále ve výši 480,52 Kč, přičemž vzhledem k vyměření tohoto penále žalobce musel jednak vědět, že dané povinnosti porušuje, druhak penále uhradil až dne 24. 1. 2012, tj. cca tři a půl měsíce před podáním žádosti. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že se jedná o bagatelní, resp. marginální porušení právních předpisů.

Soud nevešel ani na žalobcovu argumentaci spočívající de facto v tom, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, nepřihlédl k celkové situaci žalobce, délce jeho trvalému pobytu v ČR a zejména tomu, že (vyjma daného hrazení pojistného) plně respektoval (a respektuje) platné právní předpisy, a je tedy integrován do české společnosti. Je tomu tak proto, že nesplnění jedné ze zákonem výslovně stanovených povinností nelze omlouvat a bagatelizovat odkazem na plnění jiných takto stanovených povinností. Naopak po žadateli o udělení státní občanství lze dle smyslu a účelu zákona o státním občanství požadovat, až na úplné výjimky dané § 11 odst. 4 tohoto zákona, bezpodmínečné plnění veškerých zákonných povinností, pokud se nejedná (ve smyslu ustálené judikatury, na kterou odkazoval žalobce) o porušení marginální, či zcela jednorázová. O taková porušení se však s ohledem na opakování neplacení záloh ze strany žalobce v období roků 2011 a 2012 a vzniku opakovaných nedoplateků v řádu tisíců, za něž bylo dokonce opakovaně vyměřeno penále (byť v řádově nižších částkách) zcela jistě nejednalo. Není tedy chybný závěr žalovaného, že ani ostatní okolnosti podstatné pro zhodnocení závažnosti porušení povinností žalobce, tj. jeho dosavadní integrace do české společnosti, délka jeho trvalého pobytu, ani jeho rodinné zázemí, nepostačovaly doposud k tomu, aby se žalobce dostatečně obeznámil a ztotožnil se svými povinnostmi vyplývajícími z právního řádu ČR a tyto řádně plnil.

Bezpredmetný je rovněž poukaz žalobce na uplynutí téměř 15 měsíční doby, ve které neporušil právní povinnosti, pročez u něj nehrozí riziko dalšího porušování povinností (jak je osvětleno jím citovanou judikaturou), neboť správní orgány obou stupňů byly povinny rozhodovat dle stavu věci zjištěného ke dni svého rozhodnutí a rovněž soud rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 25. 1. 2013, a poslední nedoplatek/penále pojistného žalobce zaplatil až 24. 1. 2012, tj. bezprostředně před podáním žádosti o udělení státního občanství. Soud proto dospěl k závěru, že se nejedná ani o libovůli ani o překročení mezí správního uvážení, pokud žalovaný tuto dobu (1 roku) s přihlédnutím k délce trvání předchozích porušení daných povinností, délce pobytu žalovaného na území ČR, jakož i jeho tvrzené plné integraci neposoudil, jako dobu dostatečnou k osvědčení toho, že u žalobce již žádné riziko opakování porušování daných povinností nehrozí.

Soud proto uzavřel, že dlouhodobé opakované porušování povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění dosáhlo takové intenzity, aby v daném případě na straně žalobce založilo nesplnění podmínky ve smyslu ust. § 7 odst. e) zákona o státním občanství.

Odůvodnění správních orgánů týkající se závažnosti těchto jednání ve smyslu zohlednění zásady proporcionality, pak soud shledal jako sice stručné, ale dostatečné a obsahující logické úvahy vedoucí k závěrům souladným se zjištěným skutkovým stavem. Soud proto dospěl k závěru, že napadeného rozhodnutí neporušuje zásadu proporcionality ani legitimního očekávání žalobce, a je tedy v souladu s ustálenou judikaturou dopadající na daný případ, jak byla tvrzena žalobcem (např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005-78, z něhož plyne, že při hodnocení splnění podmínek pro udělení státního občanství je správní orgán vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, zejména principem proporcionality; rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As 39/2009-81, dle kterého je smyslem a účelem podmínky pro udělení státního občanství dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o

státním občanství vyloučit z možnosti nabytí občanství osobu, která po dobu svého pobytu v ČR porušovala právní předpisy, neboť je důvodné reálné nebezpečí, že by takový cizinec pokračoval v závažném porušování právních povinností i jako občan, a je tedy veřejný zájem, aby taková osoba občanství nenabyla, porušení povinností však musí být při vyloučení správní libovůle hodnoceno z hlediska proporcionality s ohledem na jeho závažnost; rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007, podle něhož je mimo jiné žadatel o státní občanství povinen stanovené povinnosti plnit od začátku doby, kdy mu vznikly, avšak nesplnění podmínky § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství zároveň předpokládá určitou závažnost daného porušení, aby bylo naplněno reálné riziko pokračování v porušování povinností ze strany žadatele).

Soud se zabýval i *druhou žalobcovou námitkou* brojící proti závěru správního orgánu I. stupně (implicitně potvrzeného žalovaným), že je věcí správního uvážení, zda bude žadateli státní občanství uděleno či nikoli, ačkoli splnil veškeré zákonem stanovení podmínky pro získání státního občanství, neboť správní orgány nesmí rozšiřovat podmínky udělení občanství na základě své libovůle. Soud této námitce nepřisvědčil, protože není v dané věci případná. Jak plyne z výše uvedeného, žalobci nebylo uděleno státní občanství pouze z toho důvodu, že nesplnil zákonnou podmínku pro jeho udělení dle § 7 odst. písm. e) zákona o státním občanství. Žalovaný (ani správní orgán I.) stupně tedy žádným způsobem podmínky udělení státního občanství nerozšířil (nejednal na základě libovůle), ani v daném rozsahu nepřekročil správní uvážení, pokud po zhodnocení všech konkrétních okolností daného případu dospěl k závěru, že porušení povinností na poli veřejného zdravotního pojištění ze strany žalobce bylo takové intenzity, že zapříčinilo nesplnění podmínky dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Napadené rozhodnutí je tedy zcela v souladu s ustálenou judikaturou (např. rozsudky NSS sp. zn. 2 As 55/2007, sp. zn. 2 As 31/2005, či č. j. 3 As 32/2005-51).

Soud s ohledem na shora uvedené důvody uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a nedůvodnou žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl procesní úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. září 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová